

“ Neboj se, jen věř! ”

Marek 5, 36.

BŘEZEN 2020

CASD Valašské Meziříčí

Úkoly

- 7.3. – Od pokání k útěše
14.3. – Od zápasu k vítězství
21.3. – Od severu a jihu do nádherné země
28.3. – Z prachu ke hvězdám

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel sobotní školy	Kázání	Sobotní škola mládeže
7.3.	Bohumil Mroček	Elen Egerová	Soňa Mročková
14.3.	Květa Tyšerová	Pavel Sikora	Iva Burešová
21.3.	Anna Petrovičová	Hynek Dona VP	Petr Chára
28.3.	Franta Tomanec	Pavel Pimek	Soňa Mročková

Blahopřání k narozeninám

- 5.3. – Pimková Zdeňka
14.3. – Mroček Bohumil
21.3. – Tyšerová Květuše
31.3. – Vráblová Adéla

ADRA Klub zdraví informuje

Besedy v Malém sále Komunitního centra, kino Svět ValMez

5.března – Voda pro Izrael – naděje pro ČR,
beseda ing.Vykoukala

19.března – Etiopie, země kde se potkává peklo s nebem,
beseda Vítězslava Vursta

Úskalí a přednosti zavedených sborů

Pro některé zní slovní spojení „zavedený sbor“ nebo „tradiční sbor“ skoro jako nadávka. Jenže jak to tak bývá, problém je poněkud složitější. Sbory s dlouhou tradicí mají svoje slabé, ale i silné stránky. Pokusil jsem se vytipovat pět nebezpečí a šest předností s tím, že nic nemusí platit absolutně.

Možná nebezpečí

Síla kultury

Kultura tedy zahrnuje všechno to, s čím se člověk nerodí, ale co se musí naučit, aby se stal platným členem své společnosti, co sám většinou nevytváří, nýbrž přejímá od starších, co je spíše kolektivním a často anonymním, nastřádaným dílem mnoha generací, co se udržuje tím, že se o to lidé starají a pečují, co dané společenství spojuje a zároveň odlišuje od jiných.

V našem přemýšlení je důležité, že každá církev ale i každý sbor má svoji kulturu. Tedy jistý nepsaný způsob komunikace, zvyků, sdílené historie, někdy i zasedacího pořádku, vztahu ke kazateli, vedení, výkladu Písma atd. Čím je sbor starší ale i zavedenější, tím je jeho kultura silnější ale i neprostupnější, což si ale nejvíce uvědomují ti, kdo jsou mimo systém. Pak je velmi těžké se mezi ty, kdo jsou uvnitř, dostat, byť ti se mohou i snažit, aby takto nepůsobili a vytvářeli otevřené společenství. Problém dostat se dovnitř totiž není v nepřátelském nastavení členů, ale v síti významů, kterým nově příchozí nerozumí.

Síla zvyku

Zvyk je železná košile a argument, že se něco dělalo vždy, je silnější, než si myslíme. Navíc opakování nám dává pocit jistoty a předvídatelnosti. Pokud by každou neděli začínalo shromáždění jinak, asi by nás to časem unavilo. Stejně potřebujeme i určité rituály, které se opakují a které nám dávají pocit jistoty a sounáležitosti. Některé věci děláme prostě proto, že se tak v našem sboru dělali vždy a toto je logicky silnější na sborech zavedených. Toto je v pořádku do chvíle, kdy je třeba něco změnit. Najednou se ukazuje, že posun klavíru, kazatelný, změna lavic „které dělal můj praděda“, za pohodlnější židle, změna nápisu na čelní stěně, je problém a to dokonce takový, že někdy hrozí, že se rozdělí sbor. Důvodem nejistoty je zvyk dávající jistotu, zároveň tyto zvyky nás mohou zcela paralyzovat do stavu, kdy se neheme dál a kdy to, aby to

vyhovovalo lidem uvnitř, je nejdůležitější hodnota. Bylo by ale hloupé se této realitě smát, protože se jedná o určité sociologické zákony, které se vztahují i na církev.

Síla zklamání

Většina sborů a ještě více starých sborů má ve své historii zklamání z různých sporů, nedorozumění, tragédií atd. Není možné, abychom se tomu vyhnuli. Někdy je to naše vina, někdy nikoli. Když jsem vizitoval sbory, pak skoro každý má nějaký takovýto příběh. Příběh vykradené modlitebny, rozvodů, utonutí dítěte sboru, sexuálních selhání, zpronevěry peněz, teologických úletů atd. Toto někdy vede k cynismu anebo ke strachu před novými věcmi, protože „to už jsme tady zkoušeli a nešlo to.“ A opravdu to tehdy nešlo... jenže nelze proto usuzovat, že to nepůjde nikdy. Pokud jste ale v zavedeném sboru, není možné, aby vás neminula zklamání, ale ta vás nemají limitovat, abyste nesklouzli do mentality strachu.

Síla gravitace

Asi každý sbor při svém vzniku hodně mluvil o evangelizaci a otevřenosti vůči světu. Asi nikdy neříkal, jsme tu proto, abychom pustili žilou jiným sborům v okolí (přeloženo – abychom lákali křesťany z jiných církví k nám). Novým lidem se přizpůsoboval provoz, kázání, akce, jenže toto velmi často postupně vyšumí a sbor se začne zakřivovat do sebe. Hlavní otázkou už není: Co lidé venku, ale co my? Líbí se to nám? Uspokojuje to nás? Cítíme se tu spokojení? Máme dobré prostředí pro naše děti? Užijeme si naši sborovou dovolenou? Platíme účty za naše akce? Toto všechno jsou legitimní otázky, pokud se ale neztratí další otázky, které se ptají, a co ti, kteří stojí vně? Najednou se totiž snadno stane, že kazatel zjišťuje, že prostě nemá čas na duchovní doprovázení ani na evangelizaci, protože musí naplňovat očekávání sborovníků. Organizuje sborové dny, skupinky, káže, vyučuje, jenže sytí sytý... Jinými slovy sbor se postupně zakřivuje do sebe a je smutné, že mu to nevádí. K tomu přirozeně směřují všechny sbory, s tímto musí vědomě bojovat, jinak této gravitaci neodolají.

Síla tradice

Když se řekne „tradiční sbor“, asi první, co se vybaví, je styl hudby, starší věkové složení účastníků nedělních bohoslužeb, možná styl kázání... nevím, každý má asociace trochu jiné. Skoro vždy se ale vybaví nějaká vnější forma. „Netradiční sbor“ se v těchto zjednodušujících vzorcích

pak vyznačuje mladším složením posluchačů, moderním stylem hudby, používáním současné techniky, možná i větší otevřeností vůči nevěřícímu světu, kterému se podřizuje styl bohoslužeb atd. Jenže to je zjednodušující pohled. Tradice vznikala tak, že se v určité době a situaci určitá forma ukázala jako pomoc při uctívání Boha a při svědectví světu. Byla určitou cestou, která ukazovala (v ideálním případě) ke Kristu. Problém nastal, když se z tradice místo cesty stal cíl a když tradice začala dávat větší jistotu, než ten, na koho měla ukazovat.

Pokud v určité době a kontextu styl oblékání pomohl křesťanům, kteří přišli z velmi pokřiveného prostředí, vyjádřit, že se chtějí oddělit od světa, je to dobře. Pokud jim jistý druh hudby a třeba zdvižené ruce nebo jiný liturgický postoj pomohl intenzivněji prožívat Boží přítomnost, opět platí – je to dobře. Jenže toto a mnohé další je jen cesta, nikoli cíl. Jen pomůcka, nikoli smysl. Každá pomůcka většinou časem ztratí svůj význam a je třeba si pokládat otázku, proč to děláme? A někdy je třeba to či ono opustit nebo si naopak význam opět připomenout. Nebezpečí zavedených sborů je, že z tradice udělají cíl, že tradice povýší nad Písmo.

Možné přednosti

Silné a hluboké kořeny

Kořeny dávají stabilitu, vláhu, živiny... tradiční sbor má kořeny v podobě nashromážděné moudrosti generací, tradice, zkušeností atd. Toto vše může být skvělé, pokud je to používáno správně. Strom s velkými a hlubokými kořeny sice nepřesadíte, ale ani ho jen tak nevykořeníte. Takový strom – sbor se nenechá vyvést z míry jen tak nějakým poryvem větru nebo falešného učení. Toto nejvíce oceníme, až když se nás něco takového dotkne.

Stabilita

Stabilita souvisí s předchozím bodem. Zavedený sbor jen tak nevychýlí jakýsi nadšenec, nebo „duchovní kutil“, který tzv. dostal „slovo od Pána“, který něco přečetl s tím, že „nyní bude vše jinak“. Většinou jsou na stabilních sborech i stabilní jedinci, kteří již leccos vyslechli, zažili a dokážou leccos posoudit. Pokud stabilita nebrání novým věcem, je vítaná a potřebná. Dává pocit předvídatelnosti, jistoty a je dobrou platformou pro smysluplné nové kroky. Nesmí se stát cílem, ale východiskem k případným novým krokům. Navíc ani nemůžeme jít dál, pokud se potácíme.

Řád

Bůh je Bohem řádu, nikoli chaosu. Kde je chaos, tam jsou problémy, nejistota, úzkost. Platí úsloví, chraň řád a řád ochrání tebe. Toto je pravda nejen v životě, ale i ve sboru. Když vzniká sbor, je na začátku jistá míra chaosu. Stejně jako když se něco nového učíme. Proto potřebujeme řád, ale ten je východiskem k další cestě, a to je tvořivost, nové projekty a výzvy. Skvělé, když se toto děje i ve sboru. Řád znamená i to, že některé oblasti služby šlapou, jak mají, není třeba se o nich stále dokola bavit. Jenž toto je východisko, základ, předpoklad k dalším krokům.

Silné zdroje

Někdy mají tradiční a zavedené sbory skvělé zdroje, o kterých se novým sborům, může tak akorát zdát. Mám na mysli zázemí v podobě budovy, lidí se zkušenostmi, rodin z věřícího prostředí s dobrými návyky, všechny nebo většinu generací, často i finance, dobré tradice, stabilitu, diakonické smýšlení, pohostinnost, vztah k celé denominaci. Netvrdím, že nové sbory toto nemají, ani že tradiční sbory toto mají automaticky, ale často něco z popsaného mají a pokud to moudře využívají, je to skvělé.

Moudrost

Některé věci nezískáte jinak, než věkem. Moudrost se získává životem, který je reflektován Pánem Bohem. Jako mladý mohu mít dynamiku, sílu, znalosti, vzdělání, ale moudrost je ještě něco jiného. A právě nahromaděná moudrost má předpoklady být v zavedených sborech. Někdy je to moudrost stáří, kdy se jedná o lidi, o kterých je v Písmu napsáno, že i v šedinách ponesou ovoce. Už si nepotřebují nic dokazovat, nepotřebují se štvát, ví, kdo jsou, a kdo nejsou a zároveň mají svobodu žehnat dalším generacím, nevidět v mladých lidech ohrožení, ale požehnání.

Závěr

Je škoda, že tradiční a zavedené sbory někdy nedokážou ze svých předností, které jsem uvedl ve druhé polovině tohoto článku, vytěžit víc a že je příliš ohrožují nebezpečí, která jsem popsal. Dobrá zpráva je, že tomu tak není vždy.

David Novák, předseda Rady Církve bratrské

Kdo nás odloučí od Kristovy lásky?

Hlas čínského pastora žijícího v epicentru smrtelného ohniska koronaviru je slyšet po celém světě a apeluje na křesťany, aby se modlili za situaci v zemi.

Křesťanská média zveřejnila dopis anonymního pastora z Wu-chanu zaslaný globální církvi, kde popisuje, jaké to je opustit svůj domov, aniž by věděl, zda se nenakazíte virem, a pokud ano, jak dlouho budete žít.

Je to svědectví jednoho z milionů dalších čínských občanů, kteří jsou uzavřeni ve svých městech kvůli boji se zákeřnou nemocí.

Zatímco Čína prochází těžkým časem, věří, že se děje něco většího, a uvedl, že je čas, aby křesťané hlásali evangelium v zemi, kde je jejich víra pod útlakem státní moci.

„Během těchto posledních dnů byl virus v centru našeho života. Neustále sleduji nejnovější zprávy a přemýšlím o tom, jak by se tomu měla postavit naše rodina a církve,“ píše v úvodu.

Uvádí, že ven chodí s rouškou a pouze pro nezbytné potraviny. Snaží se eliminovat nakažení a další okolnosti „dal do rukou Páně.“ Obava z toho, že by se členové církve mohli nemocí nakazit, se stalo „zkouškou naší víry.“

„Situace je velmi kritická, přesto důvěřujeme v Pánovo zaslíbení, že má s námi dobré plány směřující k pokoji, nikoli ke zlému (Jeremiáš 29,11). Křesťané proto nemají pouze trpět spolu s lidmi v tomto městě, ale „modlit za ty, kteří se v tomto městě bojí, a přinést jim Kristův pokoj.“ (Židům 3,15)

Božím plánem není zbavit věřící problémů, ale abychom jako křesťané měli pokoj uprostřed „katastrofy a smrti, protože Kristus již tyto věci překonal“ (Jan 14,27, 16:33) „Jinak bychom nevěřili v evangelium pokoje (Efezským 6,15), ale spolu se světem by se nechali vyděsit chorobou a ztratili naději tváří v tvář smrti.“

„Křesťané mohou se světem čelit stejným soužením, ale taková soužení již nejsou trestem, ale novou příležitostí, jak se přiblížit k Všemohoucímu, očistit svoje duše a ohlašovat evangelium,“ uvádí čínský pastor.

Podle něj jsou katastrofy formou Boží lásky a odvolává se na známý text pasáže apoštola Pavla z 8. kapitoly listu Římanům: „Kdo nás odloučí od Kristovy lásky? Soužení, strach nebo pronásledování, hladomor, nahota,

nebezpečí nebo meč? Jsem si jist, že smrt ani život, andělé ani démoni, věci přítomné ani budoucí, žádná moc, výšina ani hlubina ani nic jiného v celém stvoření nás nemůže oddělit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu!“(Římanům 8, 35–39).

Je přesvědčen, že ani smrtelný virus nemůže věřící oddělit od Kristovy lásky, a tak jako „máme podíl na jeho utrpení, máme podíl na jeho slávě,“ a naopak, je to příležitost „svědčit o Kristu“ a v případě onemocnění a smrti „vstoupit do jeho slávy,“ protože, když Kristus prošel utrpením a smrtí na kříži, pak Ho Bůh vzkřísil z mrtvých. (Skutky 2, 32–36)

Připomněl, že se nejedná pouze o vnější lidskou katastrofu, ale hlavně o duchovní boj. „Nejprve byste měli vést bitvu o své srdce a poté bojovat o duši tohoto města.“

Na uklidnění poukázal na Boží zájem o lidi a citoval pasáž z Matouše, že ani vrabec nepadne na zem bez Boží vůle (Matouš 10,29). „Tolik duší, které čelí viru, může být mimo Boží zájem?“ ptal se. A jako Bůh kvůli Lotovi nezničil Sodomu, stejně jako 120 tisíc lidí v Ninive, kam poslal Jonáše, stejně tak neučiní s městem Wu-chan.

Věřící v zahraničí požádal, aby své oči upřeli na Ježíše a modlili se za pokoj a ochranu pro zdravotnický personál, který riskuje svůj vlastní život.

Zdroj Křesťan dnes

ČTVRTSTOLETÍ ADRY VALMEZ

miniserál na pokračování, část první

Rumunská předehra, aneb Ještě než to začalo

Na podzim roku 2020 to bude pětadvacet let, co se ve valašském prostoru začalo skloňovat slovo ADRA. Kromě toho úplně Nejvyššího za to může především někdejší kazatel adventistické církve Ruda Reitz, který praktickou pomoc potřebným odjakživa považoval za součást, ne-li přímo vrchol bohoslužby. Někteří z nás měli štěstí jej poznat ještě dřív než se zkratka Adventistické agentury pro pomoc a rozvoj v České kotlině poprvé objevila. Začněme tedy od úplného začátku.

Někdy v době hluboké totality stoupáme s kamarády na vysoký kopec. Zastrčené tatranské návrší na slovensko-polské hranici je kupodivu obsypáno skupinou mladých lidí. Vypadá to na křesťany, kteří sem nasměřovali nějaké utajované setkání. Sotva se posadíme do načechrané trávy, přiskočí k nám mladá sympatická dívenka. Beze slova rozlomí

svoji svačinu a začne ji rozdávat. Ptám se jí, proč to dělá? „Dáváním se

rozmnožuje“, pohotově odpoví a bez dalších slov mizí mezi svými soupeřnými.

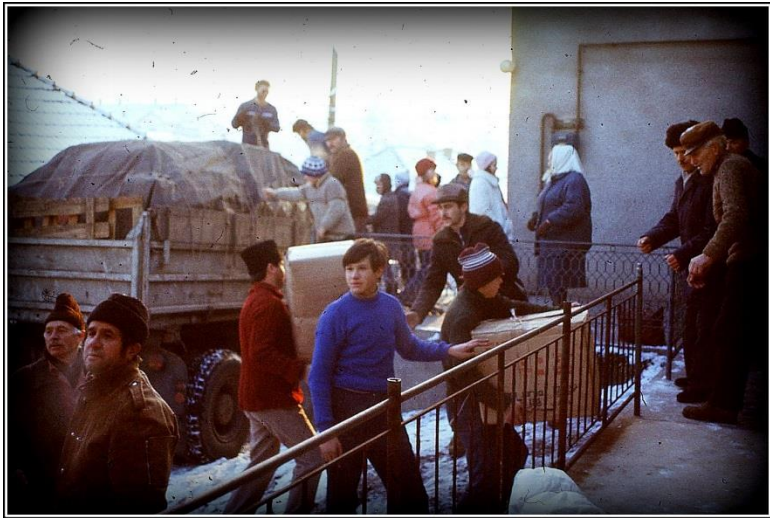
Ona věta mi od té chvíle nedává spát. Rezonuje ve mně čím dál silněji, ale dost dobře nevím, jak ji uchopit. O všechno se však o pár let později postará revoluce. Nejen ta naše sametová, ale především po ní následující rumunská krvavá. Vracíme se tedy do doby o rovných třicet let zpátky. Končí tradiční novoroční pobožnost a s Laďou Smílkem, Petrem Kimlerem a liptálským Čmelákem sedíme u roztopených naftových kamen vsetínského sboru. Vzpomínáme na nedávné doby, kdy jsme do Rumunska jezdili na hory. Nejen na hory, ale také za skvělými lidmi. Především těmi, které jsme potkali v místních adventistických sborech. Teď se v této zemi střílí a teče krev. Co s tím uděláme?

Bez dlouhého rozmýšlení se chápeme služebního kazatelského telefonu a voláme na ostravské Sdružení. Jiřímu Veselému, tehdejšímu předsedovi, stručně oznámíme, že pokud by bylo třeba nějak těžce zkoušené zemi pomoci, jsme k dispozici. Suše dodáme, že se v Rumunsku a v rumunštině tak trochu vyznáme.

Přenos informací, jak známo, sebou vždycky nese riziko většího či menšího zkreslení. Jiří asi přeslechl, že se v rumunském prostoru vyznáme jenom “tak trochu“. Za pár dní mi totiž zvoní telefon, ať si sbalím nejnnutnější věci a vyrazím do Brna. Tam mě prý přibere dvojice náklad'áků mířící k jihovýchodu. Až v kabině pádící avie se dovím důvod mé mobilizace. Jsem považován za experta na Rumunsko a jako takový se mám postarat o to, abychom se v revolucí zmítaném kraji vyznali a především se domluvili. Polije mě studený pot. Ty dvě tři stovky rumunských slov, které uvízly v mé šedé kůře mozkové na takový úkol ani v kombinaci s kapesní konverzací zdaleka nestačí. Jedině, že bych byl shůry obdařen zaslíbeným darem jazyků.

Celou pětičlennou výpravu řídí mně zatím absolutně neznámý Rudolf Reitz. Dělá prý hospodáře na Českém sdružení. Hospodaří asi slušně, protože v jím řízené církevní sféře se nachází i dva náklad'áky sloužící na stavbě modliteben. Navzdory zákazu jeho přímých nadřízených je teď v rámci vyššího principu mravního zneužívá k přepravě humanitárního

nákladu, především základních potravin. Za volantem liazky jej střídá slovensky hovořící Stanislav Bielik. O něco menší avii, ve které se nachází i moje maličkost, řídí jeden ze sourozenců Martáskových. Pomyslné opratě občas přebere jeho kamarád Ota Jiránek. Přestože vlastní jen řidičák na osobák. Všechna zmíněná příjmení se budou v československé adventistické sféře později pravidelně objevovat. Dokonce na dostatečně viditelných místech.

Přesvištíme rovinaté Maďarsko a ve dvě v noci jsme na rumunské hranici. Dál nás potmě nepustí, protože je tam prý stále ještě nebezpečno. V nejbližší pohraniční dědině uvolnili školu i s tělocvičnou, kde se přidáváme k početné skupině nocležníků ze všech možných koutů Evropy. Podobně jako my, i oni míří s větším či menším humanitárním nákladem do právě zhroubené Ceausescovy říše.

Poté, co je nám před svítáním naprosto grátis nabídnuta snídaně, opouštíme pohostinné Maďary a překračujeme nedalekou hraniční čáru. Přestože jsme poměrně na jihu, mrzne tu jako v Rusku. Vyzdobení velkým znakem Červeného kříže se přidáváme k nekonečné koloně nákladů, dodávek i dokonale nacpaných osobních vehiklů. Ten pocit je nepopsatelný. Jsme totiž součástí jakési řeky lásky, která se pomalu posunuje k lidem, kteří přežili svérázný model reálného socialismu. Z

vyprávění jedné žena se později například dovídáme, že teplota v jejím panelovém bytě se v zimě pohybovala kolem osmi stupňů. A když prý byla nedávno v místní nemocnici, naměřili tam pouhých šest. Cukr, olej, maso a někde i chleba, to všechno bylo na příděl. Půl kila mouky na osobu muselo vystačit na celé tři příští měsíce. Brambor málo, rýže vůbec, o kakau a pomerančích ani nemluvě. Přídělový systém navíc vůbec nezaručoval, že by se tzv „vědecky stanovená dávka“ výše zmíněných potravin na všechny dostala. Pokud bydlel někdo na dědině, měl smůlu. Venkovanům bylo říkáno, ať si pomohou, jak umí. A tak se kradlo a stínová ekonomika dosáhla nebývalých rozměrů. Při současném přepočtu by například jedno vejce přišlo na stovku, litr mléka na sto padesát a kilo medu (cukru nebylo) na nějakých tisíc našich korun. Jedni bohatli, druzí trpěli. Podle západních zdrojů umíralo před revolucí ročně kolem čtrnácti tisíc lidí na nemoci způsobené podvýživou či přímo hladem.

Po zledovatělé silnici se pomalu posunujeme do vnitrozemí. Domorodci mávají a zdraví nás typickým „véčkem“. Potkáváme pomlácenou francouzskou sanitku, která na své karosérii nese stopy po střelbě. Kolem poledne přijíždíme do Kluže. Párkrát jsem tu byl se svými kamarády, například s Pavlem Pimkem, Ladou Smílkem, jakož i dalšími „mládežníky“ ve sboru, takže tuším, kudy se k němu dostat. Na stejné adrese se nachází i místní Sdružení. Tady nás potom věci znalí borci nasměrují do východnějších oblastí. Nádherně ojiňenou krajinou připomínající Turecko se po nějakých sto dvaceti kilometrech doplujeme k rozlehlé vesnici jménem Sarmaš.

Najít v Rumunsku adventistický sbor není vůbec těžké. Na jednoho obyvatele tu připadá nejvíc souvěrců z celé Evropy. U modlitebny nás už napjatě očekávají. Utvoří klasický řetěz a do západu slunce jsou zhruba tři a půl tuny šatstva a šest tun potravin pod střechem. Je právě pátek a co nevidět začne sobota.

Přespáváme ve skromných příbytcích místních sourozenců a po ránu se scházíme v modlitebne. Sbor má asi 350 členů, většinou Maďarů. Pobýváme totiž na území někdejšího Sedmihradska, které bývalo součástí Rakousko-uherské monarchie. Muži tu sedí vlevo, ženy vpravo.

Většina z decentně vystrojených sester nosí na hlavě šátky. Mají tu pěvecký sbor a hned dva orchestry. Teologicky vzdělaný Ruda Reitz poslouží v rámci programu krátkým kázáním. Jeho obstojná němčina se překládá do rumunštiny a z ní potom do maďarštiny. Jediní, kteří nerozumí, jsou Čechoslováci. Navzdory tomu, že káže Čech!

Je paradoxní, že kdykoliv předtím jsme se v chudém Rumunsku dostali mezi sourozence, byli jsme přímo královsky pohoštěni. Jak k těm

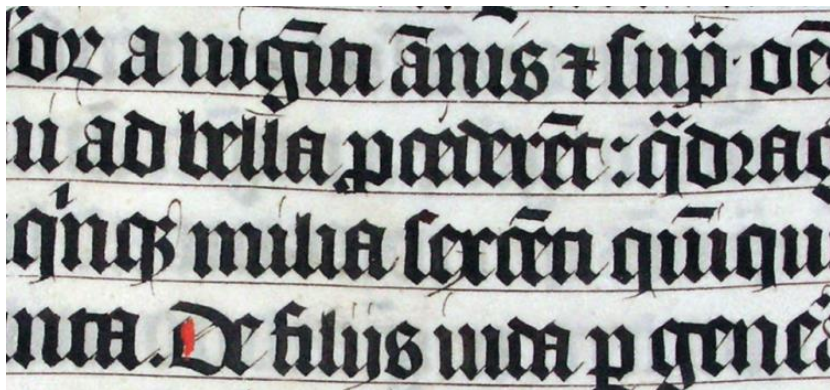
vrchovatě prostřeným stolům přišli, nám zůstává dodnes tajemstvím. Nejinak je tomu i v Sarmaši. Po sborové hostině, při níž se dovídáme spoustu dalších podrobností, sedáme opět do našich nákladňáků. Liazka však za žádnou cenu nejde nastartovat. V noci bylo kolem dvaceti pod nulou, teď se teplota pohybuje u mínus desítky. Šoféři zkouší všechno možné i nemožné, kostelově odění bráškové ochotně asistují, ale motor ne a ne naskočit. Situaci nakonec vyřeší vypůjčená benzínová letlampa. Opatrné nahřívání zamrzlého naftového potrubí je sice zdlouhavé, pohonná jednotka však nakonec zabafá a nezastaví se dřív, než několikátunový nákladňák posune do cílové Matičky stověžaté. Předtím však musíme protrpět do mlhy zachumlané uherské nížiny, při kterých mrznou skla, zrcátka, nohy i zmiňovaná nafta. A aby toho nebylo málo, v Bratislavě se dostává lehká avia do smyku, při kterém stačí vysklít zpětné zrcátko protijedoucí tramvaje. Kdo miluje krásy cestování, ať se napříště vypraví s humanitárkou..... pokračování příště

František publikán Tomanec

Hlásat evangelium skrze kaligrafii

Umění, a to především kaligrafické, se může stát nástrojem k hlásání evangelia, je přesvědčen pákistánský kněz Arthur Charles. Na zdi kostela sv. Jana v Karáči, kde je farářem, proto začal vyvěšovat plakáty s biblickými verši, vyvedené v krasopisné úpravě. „Jedním z cílů této iniciativy je přiblížit radostnou zvěst našim lidem, a to zejména muslimům, aby poznali Kristovo poselství a vážili si ho“.

Před dvěma lety, když A.Charles zahájil pastorační službu, všiml si, že naproti kostelu stojí katolické školy, které navštěvuje mnoho studentů. „Jsou tu nejenom katolíci a křesťané jiných vyznání, nýbrž také studenti jiných náboženství, a převážně muslimové. Každý den je sem doprovázejí a poté opět vyzvedávají jejich rodiče, kteří při čekání na děti tráví v okolí školy hodně času. Napadlo mne tedy, že využiju zdi našeho kostela, abych šířil evangelium skrze umění a kaligrafii“, vypráví pákistánský farář.

„Na plakátových pruzích si můžete přečíst biblické úryvky, oblíbené modlitby jako Otčenáš nebo Zdravas, které jsou tak nádherně kaligraficky vyvedeny, že to kolemjdoucí přitahuje. V této části světa není příliš rozšířené zobrazování posvátných výjevů, a proto se snažíme zprostředkovat křesťanské umění prostřednictvím písma a kaligrafie, které vypovídají o smyslu církve pro krásu“, říká dále Arthur Charles a pokračuje: „Musíme odvážně odkrývat nová znamení a nové symboly, abychom Slovo vtělovali a sdělovali do různých forem krásy.“

Evangelizace obnáší úsilí o proměnu společenské kultury, v níž žijeme, a její harmonizaci s evangeliem. Je velice důležité přemýšlet o tom, co uchvacuje naše srdce. Je možné užívat slova, avšak vizuální umění je velice účinným nástrojem při poznávání Božího poselství“, uzavírá kněz, jehož nevšední nápad se nemínil účinkem:

„V Karáčí nenajdete nic podobného. Pro mne i mnoho dalších lidí je to zcela nová zkušenost, které si velmi cením“, prohlásil pro agenturu Fides Haroon Iqbal, jeden z farníků kostela sv. Jana. Anwar Arshad, dědeček jednoho ze studentů protějščího gymnázia, poznamenává: „Moje děti navštěvovaly tuto školu a dnes sem vodím vnuky. Mám radost, když si mohou přečíst verše z Písma a Boží přikázání. Pomáhá mi to, abych vnímal krásu křesťanské víry“. „Chodím sem a čekám na děti. Četl jsem ty nápisy, které mne podněcují k meditaci. Je to báječný nápad“, souhlasí s ním další z rodičů, Syed Iqbal Mehboob.

**Ekv výšlap s Kristovými ovečkami za zubrem
z Velké Lhoty do Zubří
29.března 2020**

Trasa:

**V.Lhota, kostel - U javoru - Stráž n.B., kostel - podél Bečvy -
Zubří**

Délka: cca 7,5 km

Odjezd z Valmezu (aut. nádr.) 12.45, příjezd na Lhotu 13.08

Odjezd ze Zubří 18.04, příjezd do Valmezu 18.20

První film Ježíš ve znakové řeči, který osloví více než 70 milionů neslyšících

Odhaduje se, že až 70 milionů neslyšících po celém světě by mohlo mít film **Ježíš** ve znakové řeči díky crowdfundingovému projektu Deaf Missions.

The Jesus Film Project spolupracuje s dalšími organizacemi na vytvoření filmu o životě Ježíše Krista pro ty, kteří jsou neslyšící.

Chad Entinger z Deaf Missions řekl, že film Ježíš ve znakové řeči by měl velký dopad na šíření evangelia, protože bude pro takto zdravotně postižené lidi. Byl by to první film svého druhu.

„Opravdu věříme, že Bůh použije film ve znakové řeči k oslovení neslyšících,“ dodal. Organizace již vysbírala 746 000 dolarů z plánovaných 4,8 milionu dolarů potřebných k financování projektu. Teď se musí neslyšící lidé spoléhat na skryté titulky, aby mohli sledovat film o Ježíši.

Rok 2021 se má v SRN nést ve znamení židovské kultury a života

Počítají s tím alespoň zástupci židovských organizací, které si sérií kulturních, odborných, ale třeba také gastronomických akcí chtějí připomínat výročí 1700 let od první oficiální zmínky o Židech na německém území. Lepší poznání židovského života podle nich také může přispět k boji proti antisemitismu.

Podle místopředsedy německé Ústřední rady Židů Abrahama Lehrera čelí spolková republika ale i celá Evropa „explozi antisemitismu“, a i proto je potřeba vyslat signál pro židovský život v Německu a zajistit, že tady bude možný i v budoucnosti. Dnes podle něj dost ze zhruba 100.000 zdejších Židů alespoň občas přemýšlí o tom, jestli se ze země raději nevystěhovat.

Vliv na takové úvahy mají tragické události jako loňský útok pravicového radikála na synagogu ve východoněmeckém Halle, ale také nadávky nebo dokonce fyzická napadení, kterým nezřídka v německých velkoměstech čelí Židé, kteří nosí jarmulku, tedy tradiční pokrývku hlavy.

„Chceme společně zorganizovat povstání proti antisemitismu, ale chceme také společně slavit,“ řekl k plánům na příští rok Jürgen Rüttgers, bývalý ministerský předseda nejlidnatější spolkové země Severního Porýní-Vestfálska, z níž vyšla iniciativa, jejíž přípravu šesti miliony eur (150 miliony korunami) podpořila německá vláda.

„Chceme lidi pozvat, aby se přišli podívat na židovský život a účastnili se ho. Těšíme se na každého, kdo se toho zúčastní,“ poznamenal Lehrer, podle něhož je právě vzájemné poznání nejlepší cestou, jak odbourávat předsudky.

V příštím roce k tomu vedle možnosti navštívit a osobně poznat židovské obce po celém Německu mají přispět i umělecká vystoupení, výstavy, odborná sympozia, židovský průvodce Německem, průvodce židovskou kuchyní v Německu nebo zvláštní poštovní známka k výročí první zmínky o Židech na německém území z roku 321. S dalšími projekty, které zviditelní židovský život ve spolkové republice, se může organizátorům přihlásit kdokoliv.

Zdroj Křesťan dnes

Tvář na fotografii asi neznáte, ale když vám řekneme jméno Michal Holán, možná vám bude povědomé. A ti z vás, kteří sledují televizi, jeho hlas určitě mnohokrát slyšeli v zahraničních filmech a seriálech. Herec Michal

Holán pro nás natáčí komentář k novému cyklu o stvoření. A jaký název jsme nakonec pro seriál zvolili? Revoluce :-)

Mají vaše děti rády příběhy před sobotním kázáním? A zpívají s ostatními dětmi křesťanské písničky? Pokud ano, pusťte jim některý z Příběhů pro děti, které jsme spolu s Radomírem Jonczym natočili pro letošní Národní týden manželství.

Jsem závislý, to je název epizody připravovaného seriálu Utopie 2, pro níž jsme k rozhovoru získali předního odborníka na léčbu závislosti na alkoholu Karla Nešpora.

Jan Bárta na svých cestách v rámci humanitárních misí častokrát zažíval během jediného dne diametrálně rozdílné situace. Také, rok 2006, král Kambodži a chlapec Leng - dva lidé v jedné zemi a přitom

jakoby na opačných koncích světa... Autorské čtení knihy Kohouti kokrhají všude stejně pro vás zveřejňujeme na webu HopeTV a na YouTube.

Jeden z neznámějších příběhů Bible se týká Daniela ve lví jámě. V pořadu Bible pro dnešek se nejen na tento příběh podíváme trochu blíže. Proč jej máme v Bibli? Jak se týká doby konce? Proč je v prorocství sedmé kapitoly král Nabukadnezar znázorněn jako lev s křídly? Co znamená, že se malý roh vzmohl až k nebeskému zástupu a rozšlapal hvězdy? A jak si poradit s časovým údajem 2300 večerů a jiter? Podívejte se na díly **7, 8 a 9** pořadu Bible pro dnešek.

Křesťanský vtíp

O emancipaci

Rok plusmínus 1800: Neznámá neemancipovaná žena stojí u plotny a míchá vejce. Zpívá si lidové písně. V noci spí.

Rok plusmínus 1900: Neznámá emancipující se žena stojí u plotny a míchá vejce. Vztekle přeruší zpěv lidových písní a vykřikne: "Proč mám celý život jenom stát u plotny? Jsem přece inteligentní! Chci toho víc! Chci studovat!" V noci hledí do stropu a přemýšlí nad svým promarněným životem.

Časoprostorové kontinuum se zavlní a Bůh pobaveně zvedne levé obočí. "Ale prosím, jak si přejete," říká si.

Rok plusmínus 2000: Neznámá zcela vyčerpaná žena stojí u plotny a míchá vejce. V textu lidové písně pomáhá jednomu z dětí odhalit všechny neshodné přívlastky. V pauze mezi nádechy odpovídá druhému dítěti na dotazy, jak se teda programuje cyklus, ve kterém animovaná kočička oběhne obrazovku správně dokola. Náhodou to ví úplně přesně, vystudovala totiž teorii informatiky a v noci, až všichni usnou, si připraví přednášku o praktické aplikaci minipočítačů.

Lenka Kosková-Třísková